

Hồi 30 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Huỳnh Bào bắt Sa Tăng Bạch Mã trông Hành Giả

Khi ấy Huỳnh Bào trói Sa Tăng dẫn vào động mà không giết, vì nghĩ như vậy: - Đường Tăng là người ở Đại bang, chắc biết lễ nghĩa, lẽ nào mình không giết lại sai học trò đánh mình! Chắc là Công Chúa gởi thơ từ chi mới lậu sự như vậy? Nếu không, sao vua Bửu Tượng biết căn cước mà sai đánh mình. Đường Tăng lạ lòng, biết đâu mà thuật chuyện .

Nghĩ rồi quyết giết Công Chúa, liền xốc vào phòng.

Khi ấy Bá Hoa Tu không hay, đương gỡ đầu cài tóc.

Xảy thấy Huỳnh Bào nghiêng răng trợn mắt, bước tới hét lớn rằng:

- Mi là long lang dạ cầu, quên nghĩa bạc tình! Khi trước ta đem mi về đây, chẳng hề bạc đãi. Dem vàng mặc gấm, thịt rượu no say. Mi muốn dùng món chi, thì ta sắm vật nấy. Ta cũng trọng mi là đường nào? Sao không nghĩ chút tình vợ chồng, cứ nhớ cha mẹ mà sanh sự?

Bá Hoa Tu kinh hãi, quỳ xuống thưa rằng:

- Chàng ôi! Sao bữa nay nói nhiều tiếng lạ lòng, hay là muốn dứt tình phu phụ?

Huỳnh Bào nói:

- Mi nghĩ thử tại ai muốn dứt tình? Ta bắt Đường Tăng đương sắm đồ mà ăn thịt? Mi cả gan thả trước, chắc là gó gởi thơ từ. Nếu không sao hai sãi đến phá động mà hiểu trả mi về. Mi chối làm sao choặng?

Bá Hoa Tu khóc rằng:

- Oan ức tôi lắm! Tôi nào có gởi thơ chi?

Huỳnh Bào nói:

- Có chứng cứ đây, mi đừng già miệng .

Bá Hoa Tu hỏi:

- Chứng là ai đó?

Huỳnh Bào nói:

- Ta bắt sống đặng Sa Tăng .

Khi ấy Công Chúa sợ chết nên chối cầu may, liền nói rằng:

- Xin chàng bớt giận, đi với tôi đến hỏi bây giờ. Nếu quả tôi có gởi thơ thì đập chết cũng đáng tội, bằng không xin bớt giận chớ khá giết oan .

Huỳnh Bào nắm đầu Công Chúa kéo lết tới trước mặt Sa Tăng, xô nhủi xuống đất, rồi cầm dao nạt lớn hỏi rằng:

- Sa Hòa thường, con nầy con nầy gởi thơ cho vua Bửu Tượng, nên sai người đến đánh ta phải không?

Sa Tăng đương bị trói, thấy Huỳnh Bào làm bộ dữ muốn giết Công Chúa, Sa Tăng hét lớn nói rằng:

- Yêu tinh đừng vô lễ! Công Chúa nào gọi thơ? Bởi mi bắt thầy ta nên hình dung Công Chúa. Hôm qua đến nước Bửu Tượng thầy trò ta vào đền trình điệp, dâng xin ấn mà đi, thì vua Bửu Tượng đem chân dung của Công Chúa mà hỏi thăm thầy ta có gặp chăng? Thầy ta là người tu hành, thấy sao nói vậy? Vua Bửu Tượng sai chúng ta phải cứu Công Chúa, thì mới chịu đóng ấn vào văn điệp cho mà đi. Anh em ta không dám cãi lời, vì vua Bửu Tượng cảm thấy thiệt nói ngay, có giết cũng không tiếc mạng. Nghĩ nào người đặt chuyện mà hại vợ thác oan. Ta không lẽ nói thêm choặng .

Khi ấy Huỳnh Bào nghe Sa Tăng nói mạnh mẽ, ngỡ thiệt như lời. Liền quăng siêu đao xuống, đỡ Công Chúa dậy mà nói rằng:

- Tôi nóng nảy nói oan, xin nàng đừng nê cổ .

Nói rồi bót đầu giắt trâm cho vợ. Rồi đỡ vào phòng năn nỉ cho hết giận.

Bá Hoa Tu cười rằng:

- Chồng có nghiệp nói thừa muốn đánh vợ chừng nào cũngặng! Tôi nào dám giận, thì sau đừng nóng nảy mà giết oan .

Huỳnh Bào thấy vợ cười thì mừng lắm, Bá Hoa Tu nói:

- Chàng cũng nên mở trói cho Sa Tăng, xiềng chân lại đó.

Còn Sa Tăng ở xa xa nghe Công Chúa nói như vậy, thì mừng thầm nghĩ rằng:

- Thiệt làm ơn cho chúng, như làm phước cho mình. Phải không nói giúp ít lời mà cứu nàng, thì mình bị trói ngột hơi cũng chết .

Khi ấy Huỳnh Bào mở trói cho Sa Tăng. Rồi truyền tiểu yêu dọn tiệc mà đãi Công Chúa.

Huỳnh Bào uống rượu xoàng ba, liền thay quần áo. Đem gươm báu bên lưng, vuốt ve Công Chúa mà nói rằng:

- Mình chịu khó ở nhà, mà coi chừng hai đứa nhỏ. Chặng nên thả Sa hòa thượng. Thừa dịp này Đường Tăng còn tại đền báu, ta đến nhìn thân thích cho rồi .

Bá Hoa Tu hỏi rằng:

- Phụ vương là ông nhạc của ta, còn ta là Phò Mã, lẽ nào chẳng đi nhìn?

Bá Hoa Tu nói:

- Khôngặng đâu. Phụ vương ta từ bé lên ngôi, chưa từng mặt dữ tợn. Nếu gặp mặt thì thất kinh mà chết giấc, chi bằng đừng tới thì xong hơn .

Huỳnh Bào nói:

- Như vậy ta biến hình lịch sự lại khó gì?

Nói rồi liền biến ra một người tú tài, hình dung xinh tốt.

Bá Hoa Tu xem thấy mừng rỡ khen rằng:

- Tốt lắm, tốt lắm! Nếu đến trào thì phụ vương yêu dấu, truyền quan đãi yên vầy vui. Nếu uống rượu phải từ từ, đừng để say quá, hiện nguyên hình xấu lắm!

Huỳnh Bào nói:

- Ta biết mà .

Khi ấy Huỳnh Bào đang vâng tới thành Bửu Tượng đến ngỏ môn nói với Hoàng môn quan rằng:

- Tam Phò Mã xin vào ra mắt .

Hoàng môn quan vào tâu vâng vâng. Thì vua Bửu Tượng đương nói chuyện với Tam Tạng nghe Hoàng môn quan tâu như vậy, lấy làm lạ phán hỏi bá quan rằng:

- Trẫm có hai phò mã mà thôi. Nay phò mã chắc là yêu quái .

Vua Bửu Tượng phán hỏi Tam Tạng rằng:

- Nên cho nó vào đền chầu?

Tam Tạng run rét tâu rằng:

- Bệ Hạ ôi! Nó là yêu tinh, không phải phạm tục, nó biết đặng vâng giá võ, không cho vào nó cũng xông xô, chi bằng truyền mời vào cho xuôi việc .

Vua Bửu Tượng y lời đòi đến.

Huỳnh Bào quỳ lạy chúc muôn tuổi trước sân chầu.

Chúa tôi là mất thịt tại phạm, coi tướng đồng khen hết thầy. Không tin là yêu quái, ngõ bậc tội chúng thông minh.

Vua Bửu Tượng phán hỏi rằng:

- Phò Mã quê ở tại đâu. Kết duyên với Công Chúa hồi nào, đến nay mới ra mắt?

Huỳnh Bào lạy rồi tâu rằng:

- Tôi ở núi Hoản Tử, xóm Ba Nguyệt, cách thành 300 dặm mà thôi .

Vua Bửu Tượng phán hỏi rằng:

- 300 dặm rất xa. Công Chúa đi đâu đến đó?

Huỳnh Bào tâu rằng:

- Tôi hồi nhỏ theo nghề săn bắn, biết võ nghệ ít nhiều. Cách mười ba năm trước tôi đi săn, thấy cọp nhào xuống trời lại, công nàng ấy về nhà, đồ thuốc thang mới tỉnh lại. Rồi hỏi thăm tên họ, bởi không xưng thiệt là Công Chúa, nếu xưng thiệt thì tôi không dám sanh đôi, phải dựng cho Bệ Hạ mà nhờ quan chức. Bởi nói con nhà dân giả, nên khiến ra lửa nợ bèn hương. Tôi tính làm thịt cọp giả là heo, mà đãi bà con trong đám cưới. Công Chúa can rằng: Chẳng nên làm thịt cọp, để tôi đặt bài thơ như vậy:

Nhờ trời nhờ đất chớ nhờ ai,
Duyên nợ tình cờ gái gặp trai
Kiếp trước dây tơ đã buộc sẵn,
Đời này cọp gấm thế làm mai.

Khi ấy tôi nghe lời Công Chúa nói như vậy, thì mới dây thả cọp về rừng. Sau nghe đồn cọp ấy tu luyện hơn mười năm hiện hình người giống tạc. Đường Tăng đi thỉnh kinh, nó bị ăn tươi nuốt sống. Nó lai hiện hình giả Tam Tạng lấy văn điệp đi trình. Kiểm chuyện nói vô ra với bệ hạ. Cái người ngồi đó là yêu cọp tôi thả năm trước, chớ không phải Đường Tăng đâu .

Vua Bửu Tượng nghe nói kinh hãi phán hỏi rằng:

- Sao Hiền phò mã biết thầy này là cọp công Công Chúa năm trước?

Huỳnh Bào râu rắng:

- Tôi ăn thịt hùm, bạn da cọp thường lắm. Nên ngó thấy thì hiểu liền .

Vua Bửu Tượng phán rằng:

- Tuy Phò Mã mới như vậy chớ trẫm chắc là người .

Huỳnh Bào râu rắng:

- Xin cho nửa bát nước lạnh, tôi bắt nó hiện nguyên hình cho mà coi .

Vua Bửu Tượng sai hoạn lấy tô nước, Huỳnh Bào làm phép hắc nhãn định thân. Niệm thần chú lâm lâm, hớp nước phun vào mình Tam Tạng hóa ra hùm gầm; quan võ mạnh bạo, lấy trường còn đập cọp một hồi.

Nhờ có chú thần phò trị, nên ông thầy khỏi chết.

Đến chừng bắt sống, lấy lồng sắt nhốt vào, để tại đền như cầm rọ.

Vua Bửu Tượng phán rằng:

- Nhờ ơn Phò Mã cứu giúp, không thì bị yêu hỏ nhai xương .

Truyền dọn tiệc thưởng công Phò Mã.

Khi ấy Huỳnh Bào ngồi ăn yến, có 18 nàng mỹ nữ đờn ca múa ca xang.

Đến canh khuya Huỳnh Bào say quá, thấy con đờn tì bà trắng trẻo ngộ nghĩnh, da thịt còn tơ. Sẵn rượu ngon thì thêm thịt sốt.

Huỳnh Bào cười một tiếng hiệu nguyên hình nắm cổ nàng kia nhai đầu uống rượu, 17 con thể nữ thất kinh vỡ chạy trốn hết. Không dám la lên sợ đức vua làm tội, kiếm nơi trốn nhủi trốn lui.

Còn Huỳnh Bào ngồi một mình, ăn thịt người uống rượu.

Trừ 17 nàng ấy ra thì chẳng có ai hay.

Thiệt là:

Gió dữ thổi rơi bông thược dược,

Mưa đêm đánh rả nhụy phù dung.

Nói về con ngựa kim đứng trong tàu ăn cỏ tại dịch quán, nguyên nó là Tây hải tiểu long, nghe thiên hạ nói lưu truyền:

- Tam Tạng là yêu hỏ, nay hiện cọp rồi bị nhốt trong lồng sắt .

Tiểu Long nghe nói lòng đau như cắt, nghĩ rằng:

- Thầy mình là người lành, bị yêu quái sửa ra hình cọp. Ta biết liệu làm sao, phần đại sư huynh về xứ đã lâu, còn Bát Giới, Sa Tăng biệt tin biệt tức. Nếu ta không cứu sư phụ, thì công quả hết rồi .

Tiểu Long đợi chờ canh hai, không thấy Sa Tăng, Bát Giới.

Tiểu Long chịu không đặng, liền bức dây cương mà hóa hình rồng, bay lên mây xem thử.

Có bài thơ khen rằng:

Tam Tạng làm oai đuổi Ngộ Không
Bị yêu hóa cọp phải cầm lồng
Sa Tăng, Bát Giới đều vô kế,
Mới biết đêm nay cây có rồng.

Khi ấy Tiểu Long lên mây ngó xuống, thấy trong điện Ngân An, đèn chong sáng giới
đêm cho kỷ là tám cây đèn sáp, có một con yêu ngồi uống rượu mặt mũi xanh lè
đương ăn thịt một người hết nửa khúc.

Tiểu Long cười rằng:

- Con yêu ăn thịt người, làm sao cho khỏi lâu tiếng. Thiệt là loài dữ mà không mưu.
Đề ta khuấy nó một hồi, rồi sẽ cứu sư phụ cũng không trễ .

Nghĩ rồi hiện ra một nàng cung nga hình dung tươi tốt. Bước vào nói với Huỳnh Bào
rằng:

- Xin phò mã đừng ăn thịt tôi, để tôi rót rượu cho mà uống .

Huỳnh Bào nói:

- Rót thì rót cho mau .

Tiểu Long có phép cầm nước, nên rót rượu đầy chén mà không tràn, Huỳnh Bào hỏi
rằng:

- Người có tài rót rượu, ướt như rót nhiều nữa tràn chẳng?

Tiểu Long nói:

- Rót thêm cũng đặng .

Liền rót vun có ngọn mà không đổ chút nào!

Huỳnh Bào ăn thịt người, rồi uống rượu nữa.

Lại hỏi nàng ấy rằng:

- Người biết ca chẳng .

Tiểu Long nói:

- Tôi biết một hai bài mà thôi .

Nói rồi ca một bài thì dung chén rượu.

Huỳnh Bào hỏi:

- Nàng biết múa chẳng .

Tiểu Long nói:

- Tôi cũng biết chút đỉnh ngật múa tay không vì vô vị lắm .

Huỳnh Bào nghe nói liền lấy gương trong lưng trào ra.

Tiểu Long cầm gương mà múa.

Huỳnh Bào thấy múa gương hay lắm, khen biết đường nào.

Tiểu Long xuất kỳ bất ý chém Huỳnh Bào một gương .

Huỳnh Bào tràn khỏi, giựt cây măng đường hồng mà đỡ.

Tiểu Long cũng hiện hình Thái Tử mà đánh với Huỳnh Bào.

Ban đầu đánh trong đèn Ngân An.

Sau đồng lên mây hỗn chiến.

Đánh đặng chín hiệp, Tiểu Long đã đuối tay, bị Huỳnh Bào giựt gươm, chém nhằm bắp vế.

Tiểu Long nhào xuống rạch lặn đi.

Còn Huỳnh Bào kiếm không đặng Tiểu Long, liền trở về đèn ngân an mà uống rượu nữa.

Nói về Tiểu Long nhảy xuống nước hóa hình con rồng nhỏ mà ẩn mình.

Nghe văng vẳng tiếng yếu lén về tào, hóa ngựa như củ. Vì bị thương nơ bắp vế, nên khó nổi cứu thầy.

Nói về Bát Giới ngủ cho tới khuya, mới cựa mình thức dậy, coi sao bắc đầu, ước đã canh ba. Trong bụng nghĩ rằng:

- Sa Tăng đã bị bắt!

Liền đặng vắn về quan, ngó chẳng thấy thầy, còn con ngựa đứng trong tào thờ dốc. Bát Giới kinh hãi nói rằng:

- Thầy đâu mất, kiếm hoài chẳng lặng. Con ngựa không ai cỡi, sao lại đồ mồ hôi? Sau đuôi lại thêm bị vít nữa! Chắc là ai đẩy ăn trộm ngựa, mới đánh nó như vậy! Bạch mã ứng thỉnh nói rằng:

- Sư huynh ôi!

Bát Giới nghe kêu lấy làm lạ, giựt mình té nhào rồi ngồi dậy chạy.

Bị con ngựa cản áo kéo lại, nói rằng:

- Sao anh nhát quá chừng, nhè tôi mà sợ?

Bát Giới run lập cập, đáp rằng:

- Sao bữa nay em biết nói, chắc là điếm hệ chẳng lành!

Bạch mã nói:

- Không hay .

Bạch mã thuật chuyện vắn vắn .

Bát Giới kinh hãi nói rằng:

- Cha chả! Chuyện khôn nạn như vậy, ta chắc cùng phương hết thế. Mà người rán đi nòi hay không?

Bạch mã hỏi:

- Nỗi, mà anh sai tôi đi đâu?

Bát Giới nói:

- Thôi ngươi lặn xuống sông mà về biển. Còn ta gánh đồ về xóm cao lào mà ở thì xong hơn .

Bạch mã nghe nói, cản áo Bát Giới kéo lại khóc mà than rằng:

- Xin sư huynh đừng lạnh nặng tìm nhẹ, bỏ bạn phụ thầy. Nỡ nào làm biếng ngật không biết tính làm sao. Sa Tăng bị yêu bắt trời, ta đánh không lại nó, ngươi cự cũng bị thương. Lúc này phá hùm cho rồi, còn đợi chừng nào nữa?

Bạch mã khóc rằng:

- Anh đừng nói chuyện chia phôi, tôi đau lòng lắm. Nếu anh không cứu đặng sư phụ, xin đi cầu viện người ta!

Bát Giới nói:

- Biết thỉnh ai bây giờ?

Bạch mã nói :

- Đại sư huynh là Tôn Hành Giả, chắc là cứu thầy đặng, và đánh yêu báo oan cho anh .

Bát Giới lắc đầu nói rằng:

- Thả đi cầu viện người nào, ta cũng rán sức, chớ như con khỉ ấy nó có thù oán với ta. Lúc trước đánh Bạch Cốt phu nhơn tại núi Bạch hổ, nên thầy đuổi nó, mà nó lại giận ta. Chắc là nay thỉnh không đặng. Nếu nó nghe trái tai hai tiếng, thì cây gậy để tang của nó nặng quá, đập cũng nát xương! Té ra tính không xong mà mang hại!

Bạch mã nói:

- Đại sư huynh là người nhơn nghĩa, chắc không đánh mà hòng lo. Song anh ấy giấu chuyện này, đừng nói thầy mắc nạn. Nói thầy nhớ sư huynh lắm, nên sai đi rước tức thì. Gạt đến đây, thấy sự khốn nạn như vậy, thì phải bắt yêu mà cứu sư phụ .

Bát Giới nói:

- Thôi thôi, người đã hết lòng, ta không lẽ từ chối. Nếu không đi rước, thì ra kẻ bạc tình .

Nói rồi đằng vân bay theo gió dững hai tai, bay thẳng như chạy buồm.

Đi tới Hoa Quả sơn, trời đã vừa sáng.

Tôn Hành Giả ngồi trên bàn thạch ngoài cửa núi.

Cả ngàn khỉ dừng hầu hạ hai bên, con thì đương quỳ lạy.

Bát Giới xem thấy nghĩ rằng:

- Mình đã đến đây không lẽ ản mặt. Bởi mình khi trước ở quấy, bây giờ chịu nhục đã đành .

Nghĩ rồi lui vào, lộn với bảy khỉ, cũng quỳ lạy lẳng xăng.

Khi ấy Tôn Hành Giả ngó thấy, liền hỏi bảy khỉ rằng:

- Người ta rùng ở đâu, dám đến đây nhập bọn. Chúng bây bắt thằng đương lạy đó, đem lại đây cho mau .

Bảy khỉ nghe lời chỉ dẫn Bát Giới tới nơi quỳ xuống.

Tôn Hành Giả làm mặt lạ hỏi rằng:

- Mi là người ta rùng ở đâu mới đến?

Bát Giới cúi đầu giấu mỏ mà nói rằng:

- Tôi không phải ta rùng; thiệt là người quen mặt .

Tôn Hành Giả nói:

- Ta thuở nay không biết mặt người .

Bát Giới nói:

- Phải tôi không biết hổ thẹn vì vác mặt cho anh coi. Anh em ở với nhau hơn mấy năm, nỡ nào làm lẳng không nhìn, lại nói người ta rùng ở đâu không biết!

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Người ngược mặt cho ta coi thử!

Bát Giới ngay mỏ ra nói rằng:

- Anh thấy mặt chưa? Anh quên mặt chó lẽ nào quên mỏ?

Tôn Hành Giả nín cười không đặng, liền cười ngất mà hỏi rằng:

- Trư Bát Giới phải không?

Bát Giới nhảy dựng dậy, dạ mà nói rằng:

- Phải, phải, Trư Bát Giới là tôi, tôi là TrưBát Giới .

Tôn Hành Giả nói:

- Sao người không theo Đường hòa thượng, lại đến đây làm chi? Hay là nói xúc phạm đến thầy mà bị đuổi về đó? Hãy đưa tờ từ cho ta xem .

Bát Giới nói:

- Tôi không xúc phạm thầy, thầy cũng không đuổi, có tờ từ ở đâu mà coi .

Tôn Hành Giả nói:

- Nếu người không bị đuổi, vậy chó đi đâu đây?

Bát Giới nói rằng:

- Thầy nhớ anh lắm, nên sai tôi đi rước anh .

Tôn Hành Giả nói:

- Thầy đã làm tờ từ ta, muốn thề cho chắc chắn, lẽ nào mà còn nhờ sai người lặn lội đến rước ta?

Bát Giới thưa rằng:

- Thiệt tình thầy nhớ anh lắm. Bởi hôm qua thầy ngồi trên yên, cất tiếng kêu .

Đồ đệ, mà tôi bất ý không nghe, Sa Tăng làm thỉnh chẳng dạ.

Thầy nói:

- Chúng bây vô dụng lắm, thua Hành Giả mười phần. Hành Giả lạ làng và thông minh, miệng dạ chơn chạy, chẳng hề trĩ trệ như chúng bây. Nên sai tôi năn nỉ thỉnh anh về kéo thầy nhớ. Xin anh đi cho kịp kéo thầy trông .

Tôn Hành Giả nhảy xuống, dắt tay Bát Giới và nói rằng:

- Hiền đệ đến đây đã mỏi nhọc, đi chơi một lát với ta .

Bát Giới thưa rằng:

- Đường xa lắm anh ôi! Đi cho mau kéo thầy trông đợi. Chẳng chơi bời làm chi .

Tôn Hành Giả nói:

- Em đã đến đây, xem phong cảnh một giây cho biết .

Bát Giới nghe lời đi theo Tôn Hành Giả lên chới núi Hoa Quả.

Bát Giới khen rằng:

- Anh ôi! Nhắm hòn núi này xinh tốt thứ nhất .

Giây phút hai anh em xuống núi, thấy khỉ nhỏ dung đủ trái cây: Táo, mai, nho, lê, vân vân.

Chúng nó dung và thưa rằng:

- Xin đại vương ăn bữa sớm mai .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Em ta bao tử lớn lắm. Bấy nhiêu đây không đủ lót lòng .
Nói rồi mời Bát Giới ăn một mình, bày khi rội đà không kịp.

Khi ấy đã trưa trệt.

Bát Giới nói rằng:

- Xin anh đi với tôi kéo thầy trông đợi .

Tôn Hành Giả nói:

- Hiền đệ vào động Thủy liên chơi một chặp nữa .

Bát Giới từ chối hoài, Tôn Hành Giả nói:

- Như vậy thì không dám cầm lâu, xin từ giã từ đây cũng tiện .

Bát Giới hỏi rằng:

- Anh không đi hay sao?

Tôn Hành Giả nói:

- Ta bỏ chốn này mà đi đâu? ở đây hương phước thanh nhàn, không ai dẫn thúc. Còn đi tu làm chi? Người về thưa với thầy cho rõ: Đã đuổi rồi đừng tưởng làm chi .

Bát Giới thấy nói song nên không dám ép. Liền từ giã ra đi.

Còn Tôn Hành Giả sai khi nhỏ theo rình, coi nói hành làm sao cho biết.

Nói về Bát Giới xuống khỏi núi, liền chỉ Hành Giả mà mắng rằng:

- Con khi vô đoan, muốn làm yêu tinh, không chịu làm Hòa Thượng. Ta đi tới nói tử tế mà rước, lại làm lễ không đi . Mi đừng đi trời thầy mi ở lại đây mà làm quỷ.

Đi ít bước mắng ít tiếng nói bồng tống một mình.

Hai con khi nhỏ nghe rõ ràng, chạy về phi báo lại.

Tôn Hành Giả nổi giận, sai bày khi theo bắt, Bát Giới xô bày khi té nhào xuống, bày khi áp lại, con thì nắm tay mà trì, con thì nắm lông gáy mà đi, bắt trời quách về động.

Hết Hồi 30 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân

Xem Hồi 31